

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Благоевград, 06.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ДВНАДЕСЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Емилия Дончева

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Емилия Дончева Търговско дело № 20221200900099 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от „Л. С. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. К., ул. „Д. № *, представлявано от П. Б. Ц.- управител, чрез адв. В. Н., адрес за призоваване: гр. С., ул. „Л.“ *, ет. * против „М. Ф.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „П. Т.“ № *, представлявано от М. С.- управител.

Твърди се в исковата молба, че ищцовото дружество „Л. С. Б.“ ЕООД извършва по занятие спедиция и превоз на товари, както и транспортно посредничество. Сочи се, че от месец април 2021 г. до месец юли 2021 г., по заявка на ответника, ищецът извършил транспортни услуги на обща стойност от 44 688,04 лева, за което са издадени 21 броя фактури за отделните превози.

Твърди се, че в периода от 09.07.2021 г. до 08.09.2021 г. от страна на ищцовото дружество периодично са изпращани покани за погасяване на сумите по фактурите, във формат на имейл кореспонденция между страните, но не е получаван никакъв отговор от ответната страна. Пояснява се, че на 05.10.2021 г. от ищцовото дружество била изпратена официална покана, с която се предоставя 7-дневен срок на ответното дружество за заплащане на дължимата сума в размер на 44 688,04 лв., респ. сключване на споразумение за разсрочено плащане на задължението. Сочи се, че на 06.10.2021 г. между страните е сключено

споразумение, с което ответникът признава изцяло основанието и размера на съществуващото задължение към ищеца, както и че ищецът надлежно е изпълнил всички свои задължения, произтичащи от сключените помежду им договори за вътрешни и трансгранични транспортни услуги. Със споразумението от 06.10.2021 г. било уговорено разсрочено плащане на задължението, както следва: първа вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.10.2021 г.; втора вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.11.2021 г.; трета вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.12.2021 г.; четвърта вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.01.2022 г.; пета вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 28.02.2022 г.; шеста вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.03.2022 г.; седма вноска в размер на 2688,04 лв., платима до 30.04.2022 г. Пояснява се, че в имейл кореспонденция от 29.10.2021 г. ответникът уведомил ищеца, че ще извърши първата вноска на 20.11.2021 г., за което ищцовото дружество отново дало отсрочка относно плащането на първата вноска.

Твърди се, че поради неплащане от страна на ответника, на 16.12.2021 г. ищецът предявил иск пред Районен съд - П. за заплащане на сумата от 14 000,00 лв., представляваща сбор от първите две вноски, който иск бил уважен.

Сочи се, че към настоящия момент е настъпил падежа и на останалите вноски, но ответникът продължава да не изпълнява поетите от него задължения по споразумението от 06.10.2021 г., като не е извършил нито едно плащане, с което ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на иска.

Прави се искане за постановяване на решение, с което да бъде осъдено ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 30 688,04 лв., представляваща непогасени задължения по споразумение от 06.10.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва твърденията, изложени в исковата молба.

Твърди се, че ответното дружество не дължи на ищеца претендираните суми- главница, лихва и разноси в посочените в исковата молба основание и размер.

Направено е възражение за нищожност на споразумението поради противоречието му със закона, добрите нрави, заобикалянето на закона, липса на основание. В условията на евентуалност е направено възражение за унищожаемост на споразумението на основание чл. 27 ЗЗД, като сключено при условията на грешка и крайна нужда. Твърди се, че при подписването на

споразумението управителят на ответното дружество бил с невярна представа за съдържанието на насрещните престации, като въз основа на тази погрешна представа е направено волеизявление за сключването му. Изтъква се, че е било несъзнавано несъответствие между волята и изявлението на ответника при сключване на споразумението.

В допълнителната искова молба ищецът оспорва възраженията на ответното дружество за нищожност и унищожаемост на споразумението, тъй като споразумението е сключено между търговци с опит и дългогодишна практика и същото преурежда начина на погасяване на едно задължение, което към датата на сключване на споразумението е, вече и изискуемо и изцяло признато от ответника.

Сочи се, че претенцията на ищеца произтича от неизпълнение на сключено споразумение по чл. 365 ЗЗД, с която спогодба страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Твърди се, че сключеното споразумение между страните има ясно формулирано основание, не противоречи на закона и не го заобикаля, не противоречи на добрите нрави, както и не е сключено при грешка или крайна нужда.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Между ищцовото дружество „Л. С. Б.“ ЕООД и ответното дружество „М. Ф.“ ЕООД са съществували търговски отношения по неформални договори за транспорт, което се установява от приетите като доказателства по делото заверени копия на заявки за транспорт, заявки –договори и превозни документи. За извършените транспортни услуги ищцовото дружество е издало следните фактури: № 1000030415/23.04.2021 г. на стойност 5046,04 лв., № 1000030424/26.04.2021 г. на стойност 2280,00 лв., № 1000030454/03.05.2021 г. на стойност 1260,00 лв., № 1000030496/12.05.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030532/19.05.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № 1000030533/20.05.2021 г. на стойност 1680,00 лв., № 1000030554/25.05.2021 г. на стойност 3180,00 лв., № 1000030595/02.06.2021 г. на стойност 3180,00 лв., № 1000030602/03.06.2021 г. на стойност 576,00 лв., № 1000030636/10.06.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № 1000030669/15.06.2021 г. на стойност 2088,00 лв., № 1000030696/22.06.2021 г. на стойност 2028,00 лв., № 1000030712/25.06.2021 г. на стойност 2220,00 лв., № 1000030754/02.07.2021 г. на стойност 2520,00 лв., № 1000030760/05.07.2021 г. на стойност 1560,00 лв., № 1000030787/09.07.2021 г. на стойност 2760,00 лв., № 1000030813/16.07.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030842/21.07.2021 г. на

стойност 1470,00 лв., № 1000030862/26.07.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № *****/28.07.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030880/29.07.2021 г. на стойност 2220,00 лв.

От прието като доказателство по делото извлечение от счетоводните книги на ищцовото дружество се установява, че в счетоводството на дружеството са осчетоводени задължения на ответника в размер на 44688,04 лв.

На 06.10.2021 г. в гр. С. между ищцовото дружество „Л. С. Б.“ ЕООД, в качеството на кредитор и ответното дружество „М. Ф.“ ЕООД, в качеството на длъжник е подписано споразумение, с което длъжникът признава съществуването на задължение към кредитора по повод извършени от кредитора транспортни услуги на обща стойност 44 688,04 лв., представляваща сбор от 21 неплатени фактури за извършени транспортни услуги, както следва: № 1000030415/23.04.2021 г. на стойност 5046,04 лв., № 1000030424/26.04.2021 г. на стойност 2280,00 лв., № 1000030454/03.05.2021 г. на стойност 1260,00 лв., № 1000030496/12.05.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030532/19.05.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № 1000030533/20.05.2021 г. на стойност 1680,00 лв., № 1000030554/25.05.2021 г. на стойност 3180,00 лв., № 1000030595/02.06.2021 г. на стойност 3180,00 лв., № 1000030602/03.06.2021 г. на стойност 576,00 лв., № 1000030636/10.06.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № 1000030669/15.06.2021 г. на стойност 2088,00 лв., № 1000030696/22.06.2021 г. на стойност 2028,00 лв., № 1000030712/25.06.2021 г. на стойност 2220,00 лв., № 1000030754/02.07.2021 г. на стойност 2520,00 лв., № 1000030760/05.07.2021 г. на стойност 1560,00 лв., № 1000030787/09.07.2021 г. на стойност 2760,00 лв., № 1000030813/16.07.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030842/21.07.2021 г. на стойност 1470,00 лв., № 1000030862/26.07.2021 г. на стойност 1920,00 лв., № *****/28.07.2021 г. на стойност 1620,00 лв., № 1000030880/29.07.2021 г. на стойност 2220,00 лв. С подписване на споразумението длъжникът заявява, че няма претенции към кредитора във връзка с извършените транспортни услуги, предмет на споразумението. Страните са постигнали споразумение на основание чл. 365 ЗЗД задължението в размер на 44688,04 лв. да бъде заплатено на вноски от длъжника, както следва: първа вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.10.2021 г.; втора вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.11.2021 г.; трета вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.12.2021 г.; четвърта вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.01.2022 г.; пета вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 28.02.2022 г.; шеста вноска в размер на 7000,00 лв., платима до 30.03.2022 г.; седма вноска в размер на 2688,04 лв., платима до 30.04.2022 г.

При сключване на спогодбата от 06.10.2021 г. ответното дружество е представлявано от управителя М. С..

С решение № 94/15.04.2022 г., постановено по гр.д. № 1758/2021 г. по описа на РС-П., ответното дружество „М. Ф.“ ЕООД е осъдено да заплати на „Л. С. Б.“ ЕООД сумата от 14000,00 лв., представляваща сбора от първите две вноски, всяка от по 7000,00 лв. и чийто падежи са настъпили на 30.10.2021 г. и на 30.11.2021 г., които вноски са дължими по писмено споразумение от 06.10.2021 г., сключено между „Л. С. Б.“ ЕООД и „М. Ф.“ ЕООД и касаещо стойността на транспортни услуги, предоставени от първото на последното, в периода април 2021 г. – юли 2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда- 16.12.2021 г. до погасяването ѝ и сумата от 1510,00 лв., разноси по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Предявеният иск е с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 365 ЗЗД вр. чл. 286 и сл. ТЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 365, ал. 1 ЗЗД с договора за спогодба страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Договорите имат сила на закон, за тези, които са ги сключили (чл. 20а, ал. 1 ЗЗД). Съдът е длъжен да се съобрази с договорката между страните, постигната чрез спогодба и да приеме, че отношенията между тях са такива, каквито те са уговорили, след като същите свободно са уредили изцяло или отчасти съществуващ помежду си спор, чрез взаимни отстъпки. При наличие на спогодба, съдът не може да преценя интереса на страните. Противното би било в противоречие със същността на договора за спогодба като способ за разрешаване на спорове, чрез взаимни компромиси. Законът предоставя на страните възможност - въз основа на направените взаимни отстъпки, те да могат да създават, изменят или погасяват всякакви правоотношения, включително и такива, които не са предмет на конкретния спор (в тази насока решение № 134/21.06.2019 г. по гр.д. № 4255/2018 г., ВКС, III г.о.).

Претенцията на ищеца „Л. С. Б.“ ЕООД е основана на твърдение за изискуеми парични задължения на ответното дружество „М. Ф.“ ЕООД, произтичащи от сключеното между тях споразумение от 06.10.2021 г. за разсрочване на задължения, произтичащи от извършени транспортни услуги. Въз основа на съдържанието на процесното споразумение съдът приема, че същото представлява договор за спогодба по смисъла на чл. 365 ЗЗД, с който страните

прекратяват съществуващ между тях спор относно съществуването на описаните в него парични договорни задължения, като чрез взаимни отстъпки са постигнали съгласие относно размера на задълженията за извършени транспортни услуги и са договорили нов падеж за изпълнение на задълженията.

При постигната между страните по облигационното правоотношение спогодба, съдът не изследва действителните фактически отношения на страните преди нейното сключване, нито интереса на страните от спогодбата. Противното би било в противоречие със същността на договора за извънсъдебна спогодба като способ за разрешаване на спорове чрез взаимни отстъпки. Законът (чл. 365, ал. 2 вр. чл. 9, ал. 1 ЗЗД) предоставя на страните възможност чрез взаимни отстъпки да създават, изменят или погасяват всякакви правоотношения, включително и такива, които не са предмет на конкретния спор. Страните могат свободно да определят съдържанието на договора на спогодба, като са ограничени само от повелителни норми на закона и добрите нрави.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението за нищожност на спогодбата поради противоречие с добрите нрави. Според Тълкувателно решение № 1/15.06.2010 г. на ВКС по т.д. № 1/2009 г., ОСТК, добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях. Преценката за нищожност поради накърняване на добрите нрави се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора.

Процесното споразумение между страните по спора, сключено на 06.10.2021 г., очевидно цели чрез взаимни уговорки да разреши съществуващ правен спор, породен от задължения по договори за транспорт. Сключеното между страните споразумение не съдържа клаузи, които да накърняват добрите нрави. От съдържанието на документа не се установяват уговорки, противоречащи на справедливостта и равнопоставеността на страните.

Неоснователно е и възражението за липса на основание. В чл. 26, ал. 2 ЗЗД е установена оборима презумпция, съгласно която основанието се предполага до доказване на противното, поради което в тежест на ответника, позоваващ се на липсата на основание, е да обори презумпцията за наличието му. Ответникът не ангажира доказателства, сочещи на оборване на презумпцията.

По възражението за унищожаемост поради грешка относно незнание от страна на представляващия ответното дружество какъв документ се подписва.

Очевидно ответникът се позовава на грешка в предмета по смисъла на чл. 28 ЗЗД. Грешката като основание за унищожаемост на сделките е невярната представа за съдържанието на насрещните престации (предмета) или насрещната страна по тях, като въз основа на тази погрешна представа се прави волеизявлението за сключването им. В случая по делото няма никакви доказателства да е било налице такова несъзнавано несъответствие между волята и изявлението на представляващия ответното дружество при сключване на споразумението от 06.10.2021 г.

Ответникът е направил и възражение за унищожаемост на договора поради крайна нужда. Съгласно разпоредбата на чл. 297 ТЗ търговска сделка, сключена между търговци, не може да се унищожава поради крайна нужда и явно неизгодни условия, поради което възражението е неоснователно.

Дължимата сума съгласно подписаното между страните споразумение от 06.10.2021 г. е в общ размер от 44688,04 лв. С решение № 94/15.04.2022 г., постановено по гр.д. № 1758/2021 г. по описа на РС- П., ответното дружество е осъдено да заплати на ищеца сумата от 14000,00 лв., представляваща първа и втора вноска по споразумение от 06.10.2021 г. Незаплатеният остатък по споразумението е в размер на 30688,04 лв. От страна на ответника не са ангажирани доказателства за плащане на остатъка от задължението по споразумението, поради което исковата претенция е основателна и доказана. Предвид основателността на предявения иск, то основателна се явява и претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 03.05.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответното дружество дължи на ищеца сторените разноски в производството в общ размер от 2687,53 лв., от които: 1227,53 лв. – заплатена държавна такса и 1460,00 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. От страна на пълномощника на ответното дружество е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Възражението е неоснователно. Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че в случай, че заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските, в тази им част, но не по - малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. Определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните

размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение е в размер на 1450,64 лв., заплатеното адвокатско възнаграждение е в почти минималния размер, поради което настоящият съдебен състав счита, че същото не е прекомерно при съобразяване на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „М. Ф.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „П. Т.“ № *, представлявано от М. С.- управител да заплати на „Л. Л. Б.“ ЕООД (с предишно наименование „Л. С. Б.“ ЕООД), ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. К., ул. „Д. № *, представлявано от П. Б. Ц.- управител, чрез адв. В. Н., адрес за призоваване: гр. С., ул. „Л.“ *, ет. 3 сумата от 30 688,04 лева (тридесет хиляди шестстотин осемдесет и осем лева и четири стотинки), представляваща непогасени задължения по Споразумение от 06.10.2021г. (трета до седма вноска), сключено между „Л. С. Б.“ ЕООД и „М. Ф.“ ЕООД по повод извършени транспортни услуги, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.05.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 2 687,53 лева (две хиляди шестстотин осемдесет и седем лева и петдесет и три стотинки), представляваща сторени разноски в производството.

Банкова сметка, по която може да бъде преведена присъдената сума: BG70UNCR70001520677510.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му с въззивна жалба чрез Окръжен съд – Благоевград пред Апелативен съд – С..

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____